

НА ПРОСТИЙ ХЛОПСЬКИЙ РОЗУМ

Написав

МИХАЙЛО ГЕТЬМАН, поручник У. А.

Головний Обозний К. С. О.

„СІЧ”

Шикаго, Ілл., — Р. Б. 1934.

НАРОД ЗРОБИТЬ

Народ сам зробить. Громада скаже. Таку відповідь почуєте завжди, куда не обернетесь, на питання, як збудувати українську державу і на питання, як буде виглядати та держава-себто то, за що ми маємо жертвувати навіть своїм життям. Таку відповідь дають. розуміється, не гетьманці, а ті всі, котрі проти гетьманців завзято виступають — отже всякого рода демагоги—, на родолюбці” соціялісти і не соціялісти, а навіть наші охлократи —, націоналісти.”

Чи дійсно народ годен щось збудувати? Насамперед даймо собі відповідь на питання що означає оце питання народ? Отже є 1, 2, 3, 4, 5, і т.д. мільони людей, незв'язаних нічим між собою, незорганізованих. Кождий з тих мільонів живе собі своїм власним життям і думає свою власну думу. Чи може щось робити така маса людей, з котрої кождий думає свою окрему думу? Так—може руйнувати, бо руйнувати можна і одним. Але та маса незорганізо-

ваних людей -- той народ не здібний до будови, бо до будови -- до всякої будови -- треба насамперед інженіра, котрий виготовлює плян, від так досвідченого будівничого, котрий приготовляє матеріял і набирає робітників згідно з пляном. Тільки тоді може зачатися будова. Ті робітники мусять бути послужні наказам того будівничого. Отже: плян, будівничий, котрий тим пляном кермує і послужні робітники. Тоді можлива будова. Чи має це все незорганізована маса-народ? Ні, бо там в тій масі, кожний ходить собі самопас. Отже будувати народ негоден, хотьби він складався з самих професорів університету, бо будувати можна лише зорганізованою громадою, не одним; одним можна лише руйнувати.

Народ є велика сила, але не рухома .

От прим. -- лежить камінь при дорозі. Це є сила, велика сила, бо ним можна чоловіка убити, можна і стіну пробити і навіть хату завали

ти, коли той камінь великий. Але щоби той камінь ту роботу зробив, треба, щоби якась сила його підняла і жбуриула ним, бо сам він не підскочить. Оттак і народ. Ним можна і державу завалити і чужу і свою, але треба, щоби його хтось до того руйнування зрушив. Без тих, що зрушують його, він-народ, ніколи не зрушився сам. І там де вибухають повстання, мусять бути завсиди ті, що зрушують. Хто вони, ті що зрушують і звідки вони беруться? От візьмім на примір наше село. В ньому кількасот селян-хліборобів, котрих все старання спрямоване на те, щоби їх господарство—кожного з осібна—росло і розвивалося. Про загально-громадські справи вони не журяться. Вони хочуть ладу і порядку для своєї праці, забезпечення спокійно працювати і користуватись свобідно плодами своєї праці. Але є в тому самому селі також кількох, або кільканацятьох людей, котрих не задовольняє турбота виключно коло свого власного господарства. Тим людям не дає щось всидіти спокійно. Вони то кооперативу закладати задумали, то

відділ „Рідної Школи“, то „Луг“, чи щось інше потрібне не лише їм, але і цілій громаді. Вони ходять поміж тих селян—той народ—і переконують їх, кожного з окрема, або гуртом, про корисність і потребу такої кооперативи, чи читальні. Самі починають робити і по одному-двох зеднують собі поміч тих байдужих до таких селян, коли ті селяни побачать, що ті люди чесні, і вдійсности не для себе, але для громади робити хочуть. Тоді і всі селяни починають слухати тих кількох і помагати їм. Значить ті люди—тих кількох—зробили собі своєю акцією послух і владу над думками тих селян (байдужих). Ті селяни починають прислухуватись до думки тих кількох, починають робити, що ті радять їм і тоді під проводом і кермою тих кількох, повстає читальня, чи кооператива в селі. Без тих кількох та читальня, чи кооператива булаби не повстала. Таке саме явище можна запримітити і в нас на еміграції—в Америці, чи Канаді, в кожній кокольонії—в кожному місті, чи на фармах, бо такий закон природи. Закон приро-

ди є законом Божим, а закони Божі є однакові для цілого світа.

Отже—народ ніколи нічого не творить, а творять власне ті рухливі одиниці, котрі мають в собі ту іскру Божу—іскру активності, котра не дає їм сидіти спокійно і жити лише для себе. Народ їм лише помагає, оскільки вони збудують собі своєю посвятою, своєю жертвою і працею довіря того народу. Це в окремому селі, чи іншій громаді.

Державу будується на території, де є тисячі таких сіл. Отже є і тисячі таких рухливих людей, розкинутих в кожному селі по кількох. І коли ті рухливі люди зорганізуються в одно тіло, підчиняться одному провові, то тоді під проводом тих—зорганізованих в одно тіло людей, повстає на даній території своя національна держава, якщо ті рухливі люди для того зорганізувались, щоби стреміти і працювати для створення такої держави. **Вони мусять бути конче під одним проводом об'єднані**, бо коли буде тих провідників кілька, то їх сили будуть ослаблені, і вони не зможуть виповнити сво-

го завдання, так як не збудувалиби дому робітники, наколиб замість одного „боса”, господара, мали кількох „босів”, з котрих кождий робивби на свою руку, не слухаючи наказів одного верховного будівничого, помимо того, що вони за будову того самого дому взялись. Оттак і з будовою держави. Народ не зробіть, бо він не годен зробити, бо є 45 міль. народу і 45 міль. думок і колиби запитати той народ, якої він хоче держави, то кождий хотівби іншої. А знов, щоби і тих 45 міль. можна було питати, то треба насамперед, щоби настали такі умовини щоби їх можна було питати, щоби чужі не забороняли йому—тому народові—зійтись і висловлювати свої думки, які хто має. Значить, треба вперід тих чужих прогнати, бо добровільно вони не вступляться. А це можуть зробити тільки ті рухливі люди, котрі хочуть української держави і котрі не бояться і свого життя понести в жертву для України. Значить войовничі елементи з поміж тих людей? До того вони—ті рухливі войовничі люди—мусять бути ще і ви-

ховані в дисципліні і вірності, бо їх войовничість на ніщо не здається, если їх зможе перший ліпший агітатор намовити до бунту, бо тоді вони перерізаласьби самі між собою, на потіху тим ворогам, проти котрих вони нещодавно воювали.

Знаючи це ми—Гетьманці, —стараємось тих рухливих людей - українців з войовничою вдачею стягати до купи—в організації наші і виховувати їх в вірності одинокі можливому у нас—Українців проводові—Пана Гетьмана Павла. Стараємось зробити з кожного випалену цеглу, котру можна було би вложити в нашу будову—незалежну державу українську.

І плян будови мусить бути готовий. Не можна на-звозивши вперед матеріялу, сідати і думати над плянами, або питатися „народу”, який плян добрий. Бо може виявитися, що той назвожений матеріял нездалий для будови. Отже треба вперед виробити плян, а відтак при-готовляти матеріял такий, якого вимагає той плян. А той плян мусить бути при-стосований до вимог життя. Той плян у нас-гетьманців,

це наша ідеологія Трудової Монархії, матеріял, то люди, котрі виховуються в наших організаціях, ті будівничі, це ті, що стоять на нашому чолі. Ті будівничі є під кермою одного головного будівничого—Пана Гетьмана. Ворога проженемо зброєю, як прийде пора, як закличе нас наш Вожд—Пан Гетьман Павло. А народ? Народ як і кожний народ. Їде за тим, котрі несуть йому лад і порядок для його праці коло продукції. А той лад і порядок ми йому дамо, бо до того ладу і порядку ми себе весь час в організаціях наших привчаємо.

Якщо тіі, котрі прийшли би на нашу територію, того ладу і порядку народові не принесуть, а принесуть сварку за міністерські посади, або сварку за „найкращих кандидатів” в правителі, то народ не піде за ними, а піде за тими, що йому той лад і порядок дадуть—навіть за чужими: Москалями, Поляками, чи навіть Японцями.

Так кажуть закони природи—значить Божі. Так каже наша ідеологія Державників-Гетьманців, котра вироста з життя—з тих законів природи.

Отже, всякі відповіді такі як: „народ зробить”, „громада скаже”, це є скидання з себе відповідальности за будучі невдачі, на народ, це є закривання убожества свого пляну, або й цілковитого браку того пляну—словом є то закривання своїх спекулятивних замірів щодо України. Закривання свого бажання безмежної свободи для себе при використуванні народу в Україні.

У тих, що відповідають, що народ сам збудує українську державу і скаже який лад в ній має бути, треба відповісти словами селянина на засіданню „Національної Ради” в Станиславові в 1919 р.: „А на щож ми послідну корову продавали, щоби вас вчити, коли ви в тяжку годину до нас по раду приходите?”

„НЕХАЙ БУЛАБН ВЖЕ ЯКАНЕБУДЬ УКРАЇНА“

Ці слова почуєте дуже часто, коли вже противник ві в диспуті не стане аргументів і він почує себе притиснутим до муру, а є і такі, котрі ті слова за клич собі взяли і чуються задоволені, що українське питання так поставлене, буде розв'язане на 100%.

В одному і другому випадкові говорять таке або люди байдужі до України, або люди неактивні (про Українців мова), котрі так, чи інакше до повстання „тої України” нічим не причиняються і не причиняться. Україна—себто українська незалежна

держава, так як і кожда держава, мусить бути в першу чергу завойована; а щоби її завоювати — значить понести своє життя в жертву ідеї, треба ту ідею любити. Любити ідеї не можуть ті, котрі не мають ніякої ідеї, бо не понесе хйба життя за ідею той, котрий каже „хай якабудь, аби була,” бо любити можна тільки щось певно означене і знане, або уявлене в даній формі і змісті. Не може прим. любити молодець дівчини, якої він не знає, або в його уяві нема певного, точно означеного образу тої дівчини. Отже

з такими людьми, котрі годяться на якунебудь Україну, шкода витрачати часу на усвідомлення їх, бо вони по більшій часті належать до тих, які не то що для якоїнебудь, але для жадної України і пальцем не кивнуть. Але є між ними і такі, котрі з неспомоганости так говорять, котрі не мають світогляду, бо можливо не мали нагоди його набути.

Чи можливо будувати щось „якенебудь”? Розуміється, що ні. Чоловік, чи майстер, заки приступить до будови дому, то вже наперед мусить знати (має плян на папері, або уявив собі в голові), як той дім виглядати має; бо если він не мавби в своїй уяві тої форми дому, то він навіть фундаменту не мігби заложити. Не мігби знати, скільки і якого матеріялу приготувати треба, яких робітників пошукувати треба і т. і.

Колиби він так на здогад, назвозивши ріжного матеріялу, взяв і поклав фундамент, не знаючи ще, як має виглядати його будова, то підчас дальшої праці, колиби форма тої будови почала народжуватись в його уяві,

моглоби показатися, що той фундамент невідповідний. Треба булоби його в одному місці розкидати і поправляти, в другому цілком інакше ставити — себто прийшлоби руйнувати поставлене й ставити на ново. Дальше моглоби показатися, що назвожений матеріял є до тої будови непридатний, бо не до всякої будови кождий матеріял добрий; бо матеріял мусить бути пристосований до ґрунту, до обставин і до спроможности будуючого. Отже будівничий, котрий береться до будови не може зачинати будувати якогонебудь дому, але мусить вже наперед знати, як та будова повинна виглядати — значить мусить мати плян тої будови. Так само з будовою фабрики, так само з будовою держави. Коли цего нема, то всяка будова мусить скінчитися крахом.

При будові держави також в першій мірі потрібний плян. Плян докладний, пристосований до території, на котрій та держава має повстати. Той плян виробляє інженір-ідеолоґ. Майстри під кермою одного будівничого приготувляють матері-

ял згідно з пляном і зачинають будову. Матеріалом при будові держав це люди—народ. Народи ріжняться між собою вдачею, характером, культурою і ін., бо кождий народ має щось свого окремого-питомого. До будови української держави мусить-ся брати тих людей, які живуть, або жили на території України, а не Німеччини, Італії, Польщі, чи Московщини. Ті люди на території українській живучі, це майже самі хлібороби. Хлібороб розуміє своє господарство так, що один господар кермувати повинен, а його земля по його смерти на си-на перейти повинна. Це його природне, не штучне розуміння. Націоналістичними кличами зірвати його на жертву за державу не можливо, бо він—головно на В. Україні—замало ще свідомий національно, бо чужа влада старалась століттями, щоби в ньому ту свідомість знищити. Можна його зірвати за собою лише в імя любови до його землі, на котрій він живе, бо він родившись на тій землі, не може не мати любови до неї (про ворогів не говорю). Та любов є у всіх, котрі звяза-

ні з українською землею і живуть на ній з рода в рід. бо це почуття природне. Ненависть до інакодумаючих, чи інаковіруючих не є спільною для всіх, а Україна є потрібна для всіх, котрі живуть з рода в рід на ній і зможе повстати лише об'єднаними силами тих всіх людей, котрі живуть на ній. Так повстала держава американська, так повстає держава канадійська.

Державу будується для добра народу, не для його нещастя. Диктатури народ живучий в Україні, не зносить, бо він цілими століттями жив іншим життям, не таким як Москалі прим. Тому в Україні вічні повстання і проти своєї і проти чужої влади, чого нема, прим., в Московщині, де народ привик до кнута — до диктатури.

Не зносить також необмеженої свободи демократичних верхів, котрі складаються з чужих йому по способу праці, і не звязаних з ним органічно, інтелігентів. Тому влада в Україні повинна бути така, в котрій він бувби кровно заінтересований, котру він контролював би своїми—зв'язаними з ним

органічно людьми — такими як він хліборобами, котрі стоялиби на сторожі хліборобського бажання спокою, ладу і вільного користування плодами своєї праці. **Це можливе буде лише тоді, коли на території України повстане клясократична Трудова монархія з дідичним гетьманом на чолі.**

Природа є найкращим учителем. Тільки то, що основане на законах природи — законах Божих, є добре і доцільне. Наш плян будови укр. держави в формі Трудової Монархії є не видуманий, не штучний, але природний. Це зібрані і усвідомлені всі ті хотіння і стремління, які в душах людей, живучих на укр. території—в душі укр. народу. Між тим народом мають вплив активні одиниці, котрі здобувають собі в нього довіря — кождий в своєму оточенні—в селі, повіті, чи губернії. Люди-народ іде за тими одиницями, слухає їх. Ті активні одиниці повинні бути об'єднані, бо тільки громадно можна будувати. Однак ділами тих активних одиниць не завжди кермує любов до України.

Часто кермує ними або жадоба особистої наживи, або жадоба заспокоєння своєї особистої амбіції. Тому вони не всі схочуть об'єднатися. Однак це не значить, що їх треба залишити в спокою, якщо ми знаємо, що вони є злими духами України—червами розточуючими мешканців її. Заклики до об'єднання, це кидання горохом до стіни. Їх можна тільки унешкідливити—силою. Ту силу треба створити. Та сила повстане з тих українських людей, котрі хочуть української держави і ділають під впливом любови до України. Ті люди мусять бути об'єднані одним проводом — не виборним, бо таких можна навибирати багато. Не диктатором, бо таких у нас було завсіди багато і буде знов багато, бо всі охочі бути диктаторами мають таке саме право — але **законним проводом** — таким, якого нам лишила традиція наша державна, прадіди наші — **Паном Гетьманом Павлом.** Ті активні — бажаючі української держави одиниці, об'єднані під законним проводом України, випруть своїми залізом здисциплінованими рядами ворогів з на-

шої землі, як настане догідний момент і збудують на українській землі Українську Державу—Трудову Монархію.

Ось єдино можлива Україна і спосіб до її здобуття. „Якоїнебудь” не може бути. Мусить бути якась, вже усвідомлена наперід, перед початком будови.

„ХАЙБИ ВЖЕ І ГЕТЬМАН, АЛЕ ВИБОРНИЙ”

Це найчастіше почуєте від демократів наших — різних „народолюбців”, від тих котрі кажуть, що „народ має все зробити і народ має все знати”, але їм за щось і чомусь „пейду” повинен платити. Розуміється, що для них гетьман виборний був би кращий, бо ануж з них когось виберуть, як не на всю Україну, то хоть на Пациків, або на Пашковецьку волость, і як не на довго, то хоть на часок, щоби до державної скарбниці дібратись. Ті, котрі так високо не сягають думками, щоби „гетьманами” поставати, ті хоть підчас виборів зможуть деяку копійчину заробити — агітуючи за одним, чи другим кандидатом—ставлеником, чи прихильником якоїсь сусідської держави, або анонімної фінансової інтернаціональної спілки.

Тим людям байдуже, що

наша історія учить нас, що виборність гетьманів була якраз найбільшим нещастям нашим, бо вибирано по 2-х, 3-х, а то і чотирох разів — і це викликувало громадянську війну на нашій землі. Їм байдуже, що та виборність створила „Велику Руїну” на Україні, котра з цвітучої країни, стала безлюдною пустинею. Їм байдуже, що та виборність давала нагоду чужим, сусіднім державам мішатися в наші державні справи, підпираючи одного, або другого виборного гетьмана через своїх агентів, або таки закликані самими виборними гетьманами (Брюховецький, Тетеря - Пушкар — читай „Чорну Раду” П. Куліша). Їм байдуже, бо цего власне вони хочуть — безмежної свободи для себе в своїх діланнях — діланнях „представників народу”. Навіть $\frac{3}{4}$ большевик — пок.

Микита Шаповал, лідер одної з групок укр. с.-рів., заявив на відчиті у Вінніпегу в Нар. Домі, підчас своєї поїздки по Канаді в 1929 р.: „хай вже бувби і гетьман, але чому зараз дідичний, чому не виборний”. Їм всім тим ніби народолюбцям і гетьман добрий, але виборний, бо не виборного вони мусіли би слухати, а виборного не конче; бо чому жби прим. і з них комусь не вскочити в „гетьмани” проти того виборного — в якійсь частині України.

Вони будуть критикувати і розбирати аж до кісточок ідеологію Трудової Монархії і будуть казати, що на пам'ять знають, тай не такі ще ідеології бачили, тай самі створити годні. А „аристократію” з „Листів” розуміють так, що мовляв: „з чогож ви ту аристократію творити будете? З тих, що вінно позичають на трамвай? Хиба на то її творити будете, щоби було кого вирізувати на Україні — („Трудова Україна”). Виходить — не знає, виходить — не студіював, але в учителі преться і вчити береться других. Тому не дивота, що в нас замість культу державницько-

го — кн. Святослава, Гетьмана Богдана, гетьмана Мазепи, Кричевського, Богуна і їм под. Лицарів-патріотів, цвітуть культу ріжних „татарських людей”, „чорних Рад”, Кривоносів, Гонтів, гайдамаків і дейнеків, а також ріжних жидівських Марксів. Завдяки тим культуам клубиться на українських землях і в мозках українських людей хаос, а в його випарах купаються вони — батьки того хаосу — як вареники в сметані.

Виборність в нашій історії все мала ті самі наслідки. Віча, кликання ними князів і приказування ними вічами князям, зявилися якраз тоді, коли наша держава вже стала слаба і розсипалась. Ті „віча” її доконали. Виборність гетьманів знищила і зруйнувала нашу землю і зруйнує її знов, бо ті самі причини, серед тих самих людей, родять все ті самі наслідки. Але наші батьки хаосу цієї істини не признають ніколи за істину, бо вона шкідлива для їх плянів. Вона на заваді їхнім комбінаціям використання громади, або заспокоєння своєї власної амбіції.

Отже тільки створеною.

здисциплінованою лицарською силою можна буде з нами балакати, бо іншої мови вони розуміти не хочуть і не схочуть.

Як є і чесні поміж демократами (в чому не сумніваюсь),

то вони стануть з нами — в лавах Гетьманців-Державників, бо іншого виходу нема.

А з нечесними поговорить вже та лава — та лицарська сила.

„КОЛИ ВЖЕ ТОЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ОБЕДНАЄТЬСЯ?“

Таке питання можна часто почути - головно від тих, котрі дійсно щиро бажають такого об'єднання. Отже коли укр. народ об'єднається? Сам народ не годен ніколи об'єднатися, бо народ це не є щось одноціле. Народ це є незорганізована маса мільонів одиниць і вона занята працею коло продукції, тому не має часу думати над такими справами. Та маса іде за різними провідниками вроздріб — за тими, котрі між нею ділають, здобувають симпатії в неї, і проповідують їй різні „рецепти” на об'єднання — себто за активними одиницями зпоміж того народу; за тими, котрі намагаються вести його — той народ. Ті активні одиниці мають різні хотіння і різні, пристосовані до тих своїх хотінь „рецепти” — програми. Ті активні люди виступають звичайно зорганізовано на підставі різних програм. За кожною такою програмою стоять живі люди — ті, котрим дані „рецепти” — програми промовляють до їх розуміння і характеру.

Тоді, коли ті активні люди-групи об'єдналисьби, тоді об'єдналисьби і народ — всі ті, котрі перше піддержували в роздріб ті різні групи. Щоби ті активні одиниці — групи складені з тих активних одиниць, а в першій мірі їх провідники, об'єднались, вони перш за все мусілиби бути просякнуті любов'ю до України і ділати лише під впливом тої любови. А ми знаємо, що так не є, бо між тими активними є багато нікчемних, егоїстів, а то й просто зрадників, котрі ділають не під впливом любови до України, але під впливом своїх особистих забаганок,

спрямованих для створення догідних умовин, для їхнього життя з України, не для України. Це є ті всі, котрі творять нові — „найбільш українські церкви”, щоби можна було жити з релігійної сварні між народом. Це ті, котрі творять нові представництва „для 45-мільонового народу”. Це ті, котрі творять нові „Обеднання” трудові і нетрудові, а відтак „над---Обеднання” і атомізують в цей спосіб народ на ворожі собі групки.

Отже виходилоби, що обеднання українського народу неможливе? — Можливе. Коли? — Тоді, коли усвідомивши собі стан річей, всі чесні, активні одиниці — котрі бажають жити для України — змінять спосіб організованя себе. Це потрібне для того, щоби відділити чесних від нечесних; патріотів, від тих, котрим на думці тільки заспокоєння своїх шлунків, чи особистих амбіцій.

Дотеперішній спосіб організованя — спосіб демократичний, при помочи виборів і голосовання, дає змогу виходити наверх і чесним і нечесним, а звичайно скорше нечесним, бо ті облесними словами, демагогією і підлабузнюванням „народови”, скорше здобувають собі хвилеву прихильність безкритичної маси, щоби одержати її голоси, при помочи тих голосів вийти наверх і переводити в діло свої особисті бажання.

На місце виборів поставити треба спосіб добору-селекції. Тоді зможуть впливати наверх тільки ті, котрі своєю чесною працею і жертвою своєю доказали, що вони здібні і годні стояти наверх в організації. Нечесні наверх виходити не зможуть, бо не знесуть систематичної, тяжкої праці, бо таку працю вести можуть тільки ті, котрі живуть любовю до громади—не до своєї особи. Цей спосіб добору постягає до купи всі лицарські елементи, котрі ставлять в ніщо свою вигоду, своє щастя всі „свої інтрати і привати”, котрі прагнуть України і праці для Неї всею душею. Такі люди напевно знайдуть дорогу до Обеднання.

Тоді вони створять ту державницьку силу, напоєну духом Кричевських, Богунів і їм под. лицарських прадідів наших, котра пірве своїм власним приміром народ за

собою. Народ задивлений в велич їх самопосвяти, не буде вже більше прислухуватись до кличів ріжних, ріжної масти „народолюбців”, закоханих в своєму шлунку, але цілою масою своєю підопре тих, котрі самих себе жертвували Україні. Тоді аж прийде обеднання українського народу. Таке обеднання покладе кінець жируванню з Українства всіх тих любителів власних шлунків.

Вони стануть незадоволені і зачнуть знов спробу, щоби те обеднання розеднати. Отже та державницька сила мусить бути вихована на засадах вірности, не зради, щоби не тільки не дати підмовити себе до бунту, але ще тих, котрі підмовляти-муть змогла посадити в клітки. Отже та сила мусить бути вихована в вірности, не зраді своєму вождові. Чи якомунебудь? ... Ні. Бо може зявитися другий — „кращий”, або „симпатичніший” від першого, а тому що він буде мати таке саме право, як і перший, тому не буде причини, чомуби та сила не мала розколотись на двоє. А як зявиться ще інший, то і на троє і т. д. і тоді та сила сама себе знищить, так як це бувало весь час в нашій історії.

Отже та сила мусить бути вихована в вірности вождові, не тому, „котрий вродиться”, ані тому, котрий більш „здібний” чи „заслужений”, бо таких найдеться багато, а хтож між ними суддею буде? Отже та державницька сила мусить бути вихована в вірности такому вождові, котрий персоніфікує минувшину нашу, традицію нашу, котрий відновив ту традицію, котрий живе. А такий є тільки один на цілу Україну. Це Їх Світлість Гетьман Павло.

Таку силу державницьку ми, Гетьманці-Державники, творимо. Чи створимо її доволі могучою? Це залежить від нас самих — від нашого хотіння Української держави і від нашої праці для проведення того хотіння в життя.

В. ШАНОВНИЙ ЧИТАЧУ (-ЧКО):

Ви щойно прочитали цю малу брошурку, зложену зі статей п. Михайла Гетьмана, поруч. У. А., Головного Обезного Канадійської Січової Організації, що появилися були в нашому тижневику „Січ” в 1933 р.

Ми певні, що з цієї малої брошурки Ви навчилися багато більше, чим Ви самі сподівалися, купуючи цю книжечку.

При цій нагоді ми бажаємо звернути Вашу ласкаву увагу на те, що цілий наш тижневик, кожне його число, усе містить тільки такий здоровий, будуючий і повчаючий матеріял і передплачуючи цей тижневик Ви дізнаєте того самого почуття задоволення прочитання доброго й доцільного писання, якого Ви безперечно дізнали (по прочитанні цієї брошурки).

Пишіть по оказове число, або висилайте відразу передплату в сумі \$2.00 на адресу:

**„SIEGE”
2406 W. Chicago Ave.,
Chicago, Ill.**

